

Opvs Theologicvm

In Tres Tomos Distribvtvm, In quo praecipua totius Theologiae capita accurate pertractantur ... Adiecto ad finem Tertij Tomi Indice rerum notabilium

Qui totam primam partem D. Thomæ, ac multa alia continet, quorum Indicem sequens pagina dabit

Mauro, Silvestro

Romae, 1687

Q. 285. Vtrùm omnia, quæ Deus facit præter ordinem naturalem, sint miracula, & vnum miraculum sit maius alio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84111](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84111)

duſ, numerus, & ordo nature. Ex hac doctrina videtur ſequi Deum non poſſe, creaturis violentiam inferre.

11. Quæritur ſecundo, vtrum ſicut Deus poteſt facere præter ordinem rebus inditum, ſic poſſit facere præter ordinem iuſtitia.

Reſpondet negatiuè Sanctus Thomas in reſponſ. ad 2. Diſparitas eſt, quia ordo rebus inditus poteſt conſiderari, in quantum fundatur in cauſis ſecundis: ſed Deus poteſt operari præter ordinem cauſarum ſecundarum, cum ſit illarum dominus; ergo. At ordo iuſtitia etiam creatæ habet pro regula ipſam legem æternam, quæ eſt idem cum Deo: ſed Deus non poteſt facere aliquid præter ſe ipſum, & legem æternam: ergo.

12. Quæritur tertio: quandoquidem Deus ordinem nature inſtituit, quo pacto dum facit aliquid præter ordinem nature, non mutatur, & non eſt ſibi ipſi contrarius?

Reſpondet Sanctus Thomas in reſponſ. ad 3. quod Deus ſic rebus certum ordinem indidit, vt ſibi reſeruarit quod ipſe aliquando ex cauſa aliter eſſet facturus. Vnde cum præter hunc ordinem agit, non mutatur, nec eſt ſibi ipſi contrarius.

QVAESTIO CCLXXXV.

Virum omnia, que Deus facit præter ordinem naturalem rerum, ſint miracula, & vnum miraculum ſit maius alio?

S. Tho. quæſt. 105. artic. 7. 8.

1. **A**rticulo ſeptimo quærit, vtrum omnia quæ Deus facit præter ordinem naturalem rerum, ſint miracula?

Reſponder, quod quia nomen miraculi ſumitur ab admiratione, præmittendum eſt, quid ſit admiratio, & ex qua cauſa oriatur. Admiratio eſt, cum effectus ſunt manifeſti, cauſa autem occulta, ideoque qui videt eclipſim Solis, ignorat autem cauſam, miratur, vt aduertit Ariſtoteles lib. 1. metaphyſicæ, cap. 2. Et quia cauſa effectus manifeſte apparentis poteſt eſſe ignota vni, alteri autem nota, ideo poteſt contingere, vt viſo tali effectū, vnus miretur, alius autem non miretur, eo pacto, quo viſa eclipſi Solis, miratur ruſticus, quia cauſam ignorat, aſtologus autem non miretur, ſed potius valde miraretur, ſi tempore ſtatuto non fieret eclipſis.

2. Hoc ſuppoſito, miraculum dicitur, quaſi admiratione plenum, quod ſcilicet habet cauſam ſimpliciter, & omnibus occultam:

& quia cauſa ſimpliciter, & omnibus occulta eſt Deus, cum operatur præter ordinem nature, & cauſarum naturalium nobis notarum, ideo miracula ſunt, quæ ſunt a Deo præter ordinem nature, & cauſarum nobis notarum.

3. Inferitur primo creationem mundi, & animarum rationalium, ac iuſtificationem impij, licet ſiant à ſolo Deo, proprie non eſſe miracula. Ratio eſt, quia vt aduertit Sanctus Thomas in reſponſ. ad primum non ſunt nata fieri per alias cauſas, & ita non contingunt præter ordinem nature, cum hæc ad facultatem nature non pertineant.

4. Quæres, in quo ſenſu miraculum debeat eſſe arduum, & inſolitum, ac præter facultatem nature, & præter ſpem admirantis proueniens, & quo pacto conditiones iſtæ conueniant quibuſdam miraculis?

Reſpondet Sanctus Thomas in reſponſ. ad 2. quod arduum dicitur miraculum, non propter dignitatem rei, in qua fit, ſed quia excedit facultatem nature. Ideo miracula poſſunt fieri etiam in rebus minimis, puta in reſtauratione gemmæ, vel viliffimi vaſis, in ſanatione ægroti. Rurſus miraculum debet eſſe inſolitum, non quia non frequenter eueniat, ſed quia eſt præter naturalem conſuetudinem. Ideo licet ſanatio ægrotorum frequenter eueniret, cum vt naratur Act. 5. infirmi ponebantur in plateis, vt ad vmbra Petri ſanarentur, tamen illa ſanatio erat miraculoſa, quia fiebat præter naturalem conſuetudinem. Præterea ad miraculum ſufficit, vt ſit ſupra facultatem nature, vel quoad ſubſtantiam, vel quoad modum facti. Ideo cum quis ſanatur à feбри repente, & inſtancè, licet ſanatio illa ſecundum ſubſtantiam non ſit ſupra facultatem nature, tamen ſecundum modum eſt ſupra facultatem nature, ideoque eſt miraculoſa. Demum ad miraculum ſufficit, vt ſit ſupra ſpem fundatam in natura, non requiritur, vt ſit ſupra ſpem fundatam in gratia, & in diuina promiſſione. Et quia reſurrectio mortuorum, quam omnes ſperamus ſpe fundata in gratia, & diuina promiſſione, nihilominus erit ſupra ſpem fundatam in natura, ideo talis reſurrectio erit miraculoſa. Addit Sanctus Thomas in reſponſ. ad 3. quod cum admiratio, ex qua deſumptum eſt nomen miraculi, dicitur debere eſſe de rebus ſenſui manifeſtis, quarum cauſa ignoratur, non aſſeritur, quod debet eſſe de rebus ſenſui manifeſtis immediate, & ſecundum ſe, ſed ſufficit, vt ſit de rebus ſenſui manifeſtis, vel immediate, vel mediate per effectus ſenſibiles. Et quia ſcientia Apoſtoliſ infuſa, licet non eſſet manifeſta ſecundum ſe, manifeſtabatur tamen ex effectibus ſenſibilibus, ex quibus mirabilis apparebat, ideo talis ſcientia erat miraculoſa.

5. Articulo octauo quærit, vtrum vnum miraculum ſit maius alio?

Reſpondet, quod cum miraculum dicatur per hoc, quod excedat aliquam potentiam

tiam, & facultatem; nullum autem factum possit excedere potentiam diuinam, vtpote infinitam, ac respectu cuius quodlibet factum est minimum, iuxta illud Isai. 40. *Ecce gentes, quasi stilla similes, & quasi momentum statera reputatae sunt*, miraculum dicitur ex eo, quod excedat potentiam, & facultatem naturæ: sed tripliciter possunt aliqua excedere potentiam, & facultatem naturæ: ergo possunt dari tres gradus miraculorum. Probat, & explicatur minor. Primo enim potest aliquid excedere potentiam, & facultatem naturæ quoad substantiam facti, vt quod duo corpora penetrarent, quod Sol retrocedat, quod corpus humanum glorificetur dotibus gloriosis, quod natura humana vniatur hypostaticè Verbo diuino: & ista miracula tenent primum, & supremum gradum. Secundo potest aliquid excedere facultatem, & potentiam, non quantum ad id, quod fit, sed quantum ad id, in quo fit, vt resuscitatio mortui, & illuminatio cæci. Potest enim natura dare vitam animali, & homini, sed non mortuo, & potest dare visum, sed non cæco: & ista miracula tenent secundum, & medium gradum Tertio potest aliquid excedere potentiam, & facultatem naturæ quoad modum, & ordinem, quo fit: e.g. cum ægrotus naturaliter curabilis paulatim, diuina virtute curatur in instanti, talis curatio excedit facultatem naturæ solum secundum modum, quo fit: cum vt narratur 1. Reg. 12. & 18. & 3. Reg. 18. & 45. ad preces Samuelis, & Eliæ aer statim densatus est in nubes, & pluuiam, talis densatio excessit facultatem naturæ quoad modum: & hæc tenent tertium, & infimum gradum miraculorum. Hinc concluditur vnum miraculum posse esse maius alio, quia vnum magis, quam aliud potest excedere facultatem, & potentiam naturæ, ideoque Christus Io. 14. dixit. *Opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horum faciet.*

De actione creaturæ corporalis.

QVÆSTIO CCLXXXVI.

Vtrum aliquod corpus sit actiuum, & in materia corporali dentur aliquæ rationes seminales?

S. Th. qu. 115. ar. 1. 2.

1. **P**ostquam Sanctus Thomas quæst. 105. egit de mutatione, qua creaturæ mutantur à Deo, & quæst. 106. ac sequentibus vsque ad quæst. 114. inclusiue de mutatione, qua creaturæ mutantur per actiones creaturæ spiritualis, hoc est Angelorum tum bonorum tum malorum quæst. 115. disputat de actione creaturæ corporæ.

2. **A**rticulo igitur primo quærit, vtrum

aliquod corpus sit actiuum?

Respondet affirmatiuè iuxta doctrinam Dionysij, qui cap. 2. de cœlesti hierarchia, enumerans proprietates corporei ignis, dicit: *ad susceptas materias manifestat sui ipsius magnitudinem, & actiuus, & patiens.* Sed quia doctrinam huius articuli proposui lib. 4. philosoph. qu. 18. in qua examinaui, vtrum creaturæ sint causæ aliquorum effectuum in argumento 4. 5. 6. 7. & 8. & quæst. 21. & 22. eiusdem libri examinaui vtrum, & quomodo accidentia sint instrumenta in productione substantiæ, & corpora cœlestia sint instrumenta Intelligentiarum mouentium, nihil hoc loco est addendum.

3. **A**rticulo secundo quærit, vtrum in materia corporali sint aliquæ rationes seminales?

Respondet affirmatiuè iuxta S. Augustinum, qui lib. 3. de Trinitate cap. 8. dicit, quod *omnium rerum, quæ corporaliter, visibiliterque nascuntur, occulta quadam semina in istis corporeis mundi huius elementis latent.*

4. **V**t explicet hanc doctrinam S. Augustini, aduertit Sanctus Thomas, quod vt docet Aristoteles 2. de anima tex. 49. denominationes sumi solent à perfectiori: & quia corpora viuentia sunt perfectiora reliquis, ideo denominationes corporum solent sumi à corporibus viuentibus: e. g. vt Aristoteles docet lib. 5. metaphys. t. 5. nomen naturæ primo impositum est ad significandam generationem viuentium, quæ dicitur natiuitas. Quia verò viuentia generantur ex principio conuincto, vt fructus ex arborè, cui coniungitur, & factus ex matre, cui colligatur, ideo nomen naturæ tractum est ad significandum quodlibet principium motus, quod est in eo, quod mouetur.

5. **H**oc supposito, manifestum est, quod principium actiuum, & passiuum generationis rerum viuentium sunt semina, ex quibus viuentia generantur: sed nomina ex corporibus viuentibus trahi solent ad reliqua corpora: ergo conuenienter Augustinus virtutes actiuas, & passiuas, quæ sunt principia generationum, & motuum naturalium etiam in corporibus non viuentibus, vocauit rationes, ac virtutes seminales. Iste virtutes seminales possunt considerari, in quantum diuerso modo existunt. Primo enim, vt docet Augustinus lib. 6. de Genesi ad litt. cap. 10. & 18. sunt principaliter, & originaliter in essentia diuina, ac in Verbo Dei. Secundo sunt in elementis mundi, sicut in causis vniuersalibus, in quibus simul ab initio productæ sunt. Tertio sunt in ijs, quæ ex vniuersalibus causis successiue suis temporibus producuntur. Quarto demum, sunt in seminibus, quæ producuntur ex animalibus, & plantis. Semina rursus comparantur ad alios effectus particulares, sicut causæ primordiales ad primos effectus producendos.

6. **Q**uæritur primo, quare cum rationes signi-